

Citiți această carte detașat, lăsând spiritul critic deoparte. Încercați să abandonați egoul și veți simți mesajul acestei cărți.

Repetițiile încearcă să spargă anumite tipare mentale greșite și credințe eronate pe care le-am creat pe parcursul vieții.

Încercați să lăsați mintea critică la o parte. Cartea transmite o stare, ne duce către ea, însă nu căutați nici această stare și ea va veni. Și atunci înțelegerea vă va cuprinde.

Marius Ghidel

Ai grijă de iubire

Prefață de **Ema Plopiș**

Postfață de **Simona Patap**

Editura Dharana

București

2024

mand cărțile și aducerea în concret a celor spuse de Marius Ghidel.

După înțelegerea faptului că Dumnezeu este în toate rolurile și noi doar ne jucăm după cum vrea El, cum bine spune Marius, ne rămâne doar să Îl lăudăm pe Domnul.

Ema Plopiș

Doamne, Cel ce vii în taină între oameni, ai milă de noi!”

(Arsenie Boca)

Pildă:

Un ucenic a mers la duhovnicul său și i-a cerut să-l învețe să nu se mai supere și să îi iubească pe oameni indiferent cum sunt ei. Și atunci duhovnicul îl sfătuiește să ia o pungă și de fiecare dată când se supără să pună în ea un cartof. Până la urmă ucenicul a strâns o pungă mare și grea de cartofi, dar aceștia au început să se strice și să miroase urât. Atunci s-a dus la duhovnic să-l întrebe ce să facă cu ea? Și bătrânul a spus că nu poate arunca punga până nu aruncă și supărările din suflet, ca să nu se strice și el.

Când omul urmărește numai binele său, se face diavol. Atunci se atașează de uman, de plăceri și de viitor. Și vrea să fie cum vrea el, atunci viața i se opune și el începe să piardă. Atunci devine agresiv și poate să facă orice rău. Majoritatea oamenilor sunt așa. Atunci binele său devine mai important. Și încep să ucidă. Adică pune lumea, materia și umanul și interesul său mai presus de iubire și dăruire. Când eul este cel mai important, lumea te va dezamăgi și nu vei avea ceea ce îți dorești. Când cauți binele tău, vei primi suferință. Soluția, este să nu mai cauți binele tău și a te restrânge în toate, ca să câștigi suflet, energie vitală. Bătălia pentru Energia Miracolului care este cea mai prețioasă bogăție: să nu ai, să nu vrei, să nu dorești, să lași viața în pace. Când vrei tot binele oamenilor, ei vor dori tot binele pentru tine. Plăcerea distruge sufletul. Ea este un program de autodistrugere. Cea mai puternică armă este plăcerea, nimeni nu îi poate rezista. Lepădarea de sine este o dăruire neîncetată.

Când pierzi eul îl simți pe Dumnezeu. Tu trebuie să te lași pe tine orice ar fi. Asta este Iubirea de Dumnezeu. Ca să-I faci loc în tine, trebuie să pierzi eul, lumea, umanul, plăcerile. Dacă nu mai vrei nimic mai mult de la viață, atunci viața va veni spre tine. Atunci se deschide poarta cerului și vine energie subtilă în sufletul tău, care îți va da sănătatea și viitor, tot ce visezi. Doar nu mai căuta mai multe plăceri. Nu dori mai multă viață, satisfacții că vei pierde suflet. Plăcerile îți cresc agresivitatea interioară. Apoi vin necazurile și bolile. Să nu vrei nimic, pentru tine este cea mai mare fericire. Cum suntem noi așa va fi și lumea noastră. Dacă în noi sunt arme și acuzații, vom împinge oamenii să reacționeze la fel. Cum suntem noi așa va fi și ea. Cel care nu se supără merită să fie fericit. Cel care se supără și face totul numai pentru sine, nu va avea parte de fericire. Pentru că fericirea înseamnă să faci totul pentru ceilalți. Numai înfrânarea îți poate da energie vitală și dăruirea de sine. Adică să simți în fiecare clipă ca tu nu ești important și să te dăruiești cu totul fără așteptări. Adică să te predai întruna Domnului. Atunci te încarci cu energie, dar dacă lupți și te aperi o pierzi. Când iei, și se închide poarta cerului, când dai se deschide și primești viață și sănătate, viitor. Ca să împlinești lucruri trebuie să ai energie subtilă. Când dăruiești și te lași pe tine, primești viață. Când înțelegi asta, atunci lumea nu mai este totul pentru tine și devine secundară. Când nu mai faci totul pentru tine, atunci lumea este planul doi pentru tine și Domnul e pe primul plan. Când te atașezi de lumesc și uman, îți va fi frică să le pierzi pentru că toate trec și atunci lupți și te aperi. Și te întristezi că nu ai, că nu ai atins ce ți-ai dorit. Dar nu e nevoie să dorești nimic din lumea aceasta pentru că lumea doar îți ia din viață și nu îți dă nimic. Tu trebuie doar să dorești să dăruiești și să te lași pe tine pentru că numai așa primești energie Miraculoasă divină. Nu ești interesat să lupți pentru tine, ci invers să faci totul pentru

ceilalți. Când faci totul pentru tine se închide poarta cerului dar când te dăruiești, se deschide. Dacă știi asta de ce ai vrea să mori mai repede? Clipă de clipă tu trebuie să te lași pe tine și să nu faci nimic pentru interesul tău. Să urmărești să nu ai un interes propriu. Când te atașezi, crește agresivitatea dar pierzi suflet și atunci simți întristare și durere. Asta este durerea sufletească, când ceva din lume este important pentru tine și te ții strâns de el. Dar când te agăți, îl vei pierde. Cu cât îl ții mai strâns cu atât mai repede îl pierzi. Atunci omul încearcă să înlocuiască acesta lipsă de energie a iubirii, cu plăceri exterioare. Dar ele nu durează. Satisfacția simțurilor este doar un înlocuitor al iubirii. În loc să dorească să dăruiască ca să primească energia Iubirii, el caută înlocuitori, plăceri. Plăcerile îți iau din viață. Și omul fără iubire devine violent și poate face orice rău, oricând. Când omul vrea plăceri, înseamnă că sufletul lui a început să moară, pierde viața prin fiecare viciu. Atunci fără iubire el nu mai poate accepta umilința sau să ierte și nu-I mai simte pe Dumnezeu. Eu devine cel mai important. Iubirea te încarcă cu energie nu numai pe tine ci și pe cei dragi. În rugăciune trebuie să ceri iubire doar, nu lucruri pământești sau sănătate, bunăstare. Neplăcerile și bolile, ne înfrâng ego-ul și ne dau iubire, ne învie, îl activează, îl întăresc și îl ridică. Noi am venit aici pentru dincolo, nu ca să obținem noi ceva de la viață, un câștig. Am venit să-i facem pe ceilalți fericiți, nu pe noi. Fericirea noastră pusă pe primul plan este iadul. Când ceri ceva pentru trupul tău, pentru binele tău, lui Dumnezeu tu de fapt vrei să-ți moară sufletul. Boala și nenorocirile opresc păcatul. Dar iubirea le șterge. Trebuie mereu să te uiți la tine ce faci, să te urmărești și acolo unde apare o rezistență, o supărare, o mânie, imediat lași de la tine și renunți la reacție. Prin acceptare noi ne unim cu Dumnezeu și ștergem păcatele. Cea mai mare fericire vine prin abandonul desăvârșit de sine, când ne unim cu Domnul.

Predarea de sine deschide poarta cerului și vine energia divină la noi. Oamenii nu îți greșesc niciodată, ci doar tu trebuie să fii micșorat. Prin ei Domnul inimilor noastre ne dă lecții și ne sfărâmă ego-ul. O parte din sufletul nostru divin se află în Dumnezeu și alta este folosită, o parte foarte mică de către ego, minte. Dacă ne ducem spre lumesc, pierdem legătura cu Cerul. Și începem să murim. Umanul ne ia din viață. Tot ce ne atașează crește agresivitatea interioară care ne ia din viață. Cu cât lumea devine mai importantă cu atât ea se distruge mai repede și o dată cu ea și trupul. Cel mai bun medicament este Iubirea de Dumnezeu, adică lepădarea de sine. Este cea mai mare putere a universului care îți dă cea mai mare bogăție posibilă. Golul care aduce Miracolul din care toate se fac. Iubește-l pe Domnul mai presus decât toate ale lumii. Iubirea îți dă tot ce vrei, sănătate viața, viitor, totul. Adică restrângerea de sine Îl aduce pe Domnul în inima ta. Dacă tu vrei ceva și te gândești la acel lucru intens, nu îl vei avea, de ce? Pentru că gândirea concentrată ia energie de la lucrul dorit și așa nu se va împlini. Dacă nu jertfești viața, nu primești energie și nu se pot împlini dorințele. Ceea ce distruge viața proprie și lumea este interesul personal mai presus decât orice. Când energia iubirii este folosită pentru interes propriu mai presus de toate, atunci omul a devenit diavol. Urmărește să nu ai lăcomie și oprește-o, suspend-o, amână satisfacerea dorinței. Prin anularea dorinței tu te încarci cu energia vieții. Prin satisfacerea ei, pierzi energie. Fă economie de viață. Omul fără iubire nu este inspirat și va face numai rău. Dumnezeu nu este cu el. **Tot ceea ce este pregătit să fie al tău, va fi.** Dă voie să plece la tot ce s-a îndepărtat de tine. Înseamnă că nu îți făcea bine. Ce înseamnă o alimentație corectă? Puțină. Ca să se creeze un gol în care să intre energia divină. Deci nu alimentele sunt importante ci puținul. Dragoste înseamnă să fii împăcat cu Dumnezeu. În acord cu El, adică să faci ce face

El. Când apreciați, mulțumiți sau sunteți recunoscător, lauda îndreaptă energia spre acela și îl încărcați cu energie. Aprecieră deschide și cerul. Cu cât îl apreciați mai des cu atât mai repede se încarcă cu energie și se vindecă. Dar dacă reproșați sau aveți pretenții, ori atacați, atunci îi luați energia și viața, de aceea el va reacționa violent și devine rău. Ca să ajuți un om, trebuie să-l încarci cu iubire și să-i arăți cum se face. Cum încarci oamenii și situațiile de viață cu iubire? Lăsându-te pe tine, sau prin restrângere de sine, prin apreciere, mulțumire și recunoștință ori prin laudă și încurajare, deschizi poarta cerului și vine energia prin tine și întărește viața. Dacă acuzi sau reproșezi ori ai pretenții și condiționezi, atunci se închide poarta cerului și se oprește energia. Atunci lucrurile se înrăutățesc. Nu ai voie să acuzi că îți faci rău și ție și celorlalți și vieții. În toate nu e vorba despre ceilalți ci numai despre tine. Ei vor fi bine când tu vei fi bine, întâi. Energia împlinirii nu poate avea decât acela care iubește orice ar fi. La el este puterea cea mai mare. Și el este cel mai bogat. Când nu ai nimic mai mult, Îl ai pe Domnul cu tine. Un om rău este așa pentru că nu dăruiește și nu se lasă pe el ca să vină Miracolul în viața lui. Dar lepădarea de sine trebuie să fie continuă ca să pornească schimbările în soartă, însănătoșirea, vindecarea. Când poți să accepți umilirea fără să te superi, este cea mai mare realizare și miracol. Acceptarea aceasta este raiul. Și sănătate și fericire, tot ce dorești. Simpla acceptare Îl aduce pe Dumnezeu în sufletul nostru. Dacă dai mai mult decât primești este o mare putere. Numai Iubirea îl poate face fericit pe om. Când omul iubește atunci el este sănătos și i se lărgeste viitorul. Nu e important ce fac oamenii sau ce dorești tu, ci cât de desprins ești de viață. Nivelul de atașament dă modul de comportare a oamenilor și a vieții cu tine. Te implici sau nu, intervii sau nu, acționezi sau nu, te gândești și te legi sau nu. Gândul la lume, îndepărtează realizarea și lucrurile se strică. Am venit

aici pentru a acumula iubire, adică lepădare de sine, lăsare de sine, predare de sine, dăruire fără așteptări și fără motiv. Am venit să întărim sufletul divin. Păstrează iubirea orice ar fi. Este cea mai mare putere a universului. Să fii dezinteresat de lumesc și de viață. Dacă lumea este importantă pentru tine, vei suferi, pentru că totul din ea trece și nu poți să reții nimic. Numai dacă nu vrei lumea îți dă tot ce vrei. Vindecarea pornește când nu mai cauți mai multă viață. Sănătatea și durata de viață este în funcție de nivelul de iubire. Exersează să te lași pe tine, să nu contrazici și să nu te împotrivești la ceea ce vine la tine. Niciodată nimic nu este rău în viață. Totul este spre dezvoltarea noastră. Răul este chiar susținerea lui, afirmarea lui. Că există rău în lume. Fără afirmarea aceasta el nu există. Noi apărăm trupul, dar asta distruge sufletul. Ca să trăim și să fim sănătoși trebuie să susținem sufletul și să restrângem trupul, atunci vom avea viitor. Adică să îl punem în raportul lui divin. Nu totul pentru simțuri. Nu e nimic rău pe lume. Totul este spre dezvoltarea noastră. Când vezi ceva rău, ai început să suferi și să-l negi pe Dumnezeu. Cum poate El să ne facă ceva rău. Noi privim prin ego și de aceea vedem așa. Suferința este un mecanism divin de scădere a orgoliului nostru și de desprindere. Întâi trebuie salvat sufletul. Și atunci trupul va trăi. Din punctul de vedere al eului pare un rău, dar pentru suflet este bine că omul este adus înapoi la Dumnezeu. Rumi spunea așa: când trupului tău îi este bine și se bucură, sufletul tău suferă. Când vedem răul peste tot, avem ego puternic. Dar sufletul vede răul ca cel mai mare bine. Nu există rău în lume. Privim prin ego care nu are realitate. E un concept, un cuvânt. Și tot ce spune el că ar fi în neordine în lume nu este adevărat. Sunt doar mecanisme divine de scădere. Capacitatea de a accepta umilința și înjosirea este iubirea și raiul. Și dă poziția pe care o să o avem dincolo. Deci este periculos să raportăm totul la eu. Când nu te aperi ești în divin pe loc,

când cedezi binele tău, sau când eliberezi sau te lași pe tine, că nu ești important deloc. Dar dacă omul se lipește de lumea acesta va fi desprins automat cu forța. Ce rău este în asta? Eul suferă la pierdere, dar sufletul se eliberează. Și noi suntem în majoritate suflet, nu materie. Dar facem totul pentru partea cea mai mică. Noi ne îmbolnăvim pentru că nu facem totul pentru suflet, atunci nu ar exista suferința. Când lumea și umanul este pe primul plan, pierdem energie vitală. Când condamnă pierdem energie. Boala și necazul sunt mecanisme divine de blocare a atașamentului. Sunt chiar faza de vindecare. Deci suferă ego-ul și trupul, dar sufletul se eliberează. Oricum dacă concentrarea pe materie și uman, pe simțuri este maximă, sufletul poate comanda distrugerea corpului într-o secundă. Trebuie înțeles că puterea este la suflet, nu la trup. Și sufletul se încarcă cu energie numai dăruind și lăsându-se pe sine. Și prin înfrânare. Deci totul este în fiecare clipă, bun, divin și drept. Totul vine de la EL și nu poate fi discutat. Îndoiala că lucrurile nu sunt divine, vine de la cel cu cornițe. Că din față ne vine ce suntem noi. Nu există suferința. Ego-ul suferă. Fără eu, nu are cine să sufere. Ființa divină care suntem doar iubeste și nu se îndoiește niciodată. Se supune în mod absolut. Cum nu vrei să te supui? Cum este natura, ea doar se supune și oferă. Știe Dumnezeu de ce ne dă neplăceri, înseamnă că avem egoism, trufie, orgoliu și ne trebuie durere. Și avem nevoie să fim micșorați. Când vezi pe cineva care caută numai binele său, poți ști dinainte că va suferi. Când ceva neplăcut vine la noi, avem nevoie. Dumnezeu ne salvează de noi. Dușmanul este în noi, nu în afară. Și este gândirea acuzatoare, credința că noi pierdem ceva, când de fapt nu avem nimic al nostru. Și dușmanul din noi sunt armele noastre, nemulțumirile. Trebuie să lăsăm armele jos. Și realitatea va lua atunci forma interiorului nostru, dacă suntem numai iubire nu poate veni altceva la noi. Nu e nimeni vinovat

pentru ce suntem noi. Cum recunoști ego-ul? Aruncă vina în afară. Când ești nelimitat de nimic ești liber. Trebuie să gândim ca o ființă divină care nu caută niciodată ale sale. Noi privim din interesul personal și apărăm un eu care nici nu există. De aceea toate nemulțumirile sunt false. Și ceea ce este fals ne face să ne temem. Apare furia, mânia și ura. Adică suntem în minciună. Noi ca ființa divină nu avem ce pierde. Suntem veșnici. Suferința pornește că ne raportăm la eu, la binele meu. Fără eu nu există nici boala. Nu-ți dai voie să acuzi pe nimeni. Nu este adevărat când arunci vina în afară. Suferințele care vin sunt ca să fie scăzut orgoliul. Ce, nu vrei să se salveze sufletul oamenilor? Rezolvarea la toate problemele noastre este întoarcerea la Dumnezeu, adică să iubim fără condiții. Vindecarea este să nu faci nimic pentru eul tău, să nu te protejezi. Când nu te protejezi ești în divin. Nu te atașa și imediat Domnul este cu tine. Că dacă te aperi înseamnă că te descurci singur. Vindecarea este să te împotrivești mai mult binelui tău. Și împotrivirea la eu este prezența lui Dumnezeu. Când tu te lași învins, când nu reacționezi și nu te aperi, Domnul este cu tine. Când nu ai un interes propriu. Fără eu există doar NOI, atunci este raiul aici, pentru că numai Domnul există. Vezi tu pe cineva că se împotrivește binelui sau se lasă pe sine ultimul? Acela are credință. Îți dai seama ce eliberare ar fi să se supună direct omul ăsta? Nu căuta plăcerea simțurilor că dai de necazuri pentru că pierzi energie și chemi singur neplăcerile să te micșoreze. Dușmanul este în noi, nu în afară. Și dacă nu ai arunca vina în afară, nu ar exista eu mai presus de toate, că asta zici, când arunci vina. Și nu ar exista boala și suferința. Că zilele minunate de mâine se fac prin lepădarea de sine de azi. Analizează-te că toate vin din tine, nu sunt oamenii vinovați pentru ce vine din tine, oprește-te să judeci și acceptă răul care ți se face că vine din tine. Vezi ce din tine a generat aceasta reacție din afară și mulțumește Domnului pentru

lecție și cere-ți iertare că ai stricat armonia lumii cu gândurile tale acuzatoare. Renunță la armele interioare și atunci lumea va intra singură în armonie, de la sine. Acceptarea este semn de smerenie și de prezență a Domnului. Diavolul este concentrarea pe rău. Mai bine ar exprima numai Iubirea și atunci ar alimenta situațiile de viață cu energie divină și ar putea fi schimbate, pentru că ele decad fiindcă omul iubește prea puțin. Nu gândești corect decât când ai explicațiile în raport cu Dumnezeu. Dacă explici lucrurile unele din altele, nu e adevărat ce spui. Pentru că Domnul nu este acolo. Trebuie explicat totul ca apropiere sau îndepărtare de divin. Și atât. Cu cât te împotrivești mai mult vieții așa cum este cu atât mai mari vor fi neplăcerile. Cruzimea omului este forța cu care va fi lovit din față. El singur și-a administrat pedeapsa. Nu vă fie teamă, fiecare se aruncă singur în fântână. Omul care vede vinovați în afară și rău, îl are pe diavol în el. Răutatea aceea este prezenta diavolului. Verificare: dacă poți renunța ușor la uman și lumesc ești desprins. Dacă simți nevoia să te lupți nu este în adevăr. Oamenii derivează explicații și concepte liniar și se îndepărtează de adevăr. Ar trebui să aibă explicații numai în raport cu Dumnezeu, apropiere sau îndepărtare de El. Suferința este împotrivire la adevăr. Viața e numai iubire, noi o murdărim cu gândurile noastre imposibile. Iubirea unește contrariile. Dacă tu cauți plăcerile vieții, cauți durere, pentru că ele îți iau din viață. Îndepărtează-te periodic de satisfacțiile simțurilor. Ceea ce vezi tu și zici că este rău, în afară, sunt de fapt armele din interiorul omului care sunt stinse cu forța de puterile cerului. Dacă doar iubești niciun rău nu ți se poate întâmpla ție și celor dragi. Lupta nu este cu exteriorul, ci să lași tu armele jos. Să renunți la reacție și doar să iubești. Toate problemele se rezolvă nu luptând cu exteriorul ci crescând Iubirea noastră pentru că iubirea deschide poarta cerului și vine energie divină spre situațiile de viață și le

schimba. Pentru că de aceea se întâmplă răul, pentru că noi nu dăruim suficientă dragoste vieții. Nu iubim destul. Iubirea schimbă viața noastră. Dacă gândești răul atragi răul ca să te îngenucheze. Dumnezeu este dragoste. Să fim ca și El. Dacă iubim, nu te mai atacă nimeni. Trebuie să fii nemulțumit că să te atace. Trăiești numai dacă simți că sunt lucruri mult mai importante decât interesul tău. Acestea sunt, dăruirea, acceptarea, renunțarea la sine, restrângerea, a elibera, a oferi. Dar dacă pentru toți, interesul personal e pe primul plan, asta înseamnă opoziție la divin. Atunci vor fi zdrobiți. Dacă nu iubești vei fi îngenucheat. Trebuie să ajungi în starea să înțelegi că nu este nevoie să te lupți pentru nimic și să te lași complet în mâna Domnului. Interesul propriu înseamnă atașament, frică și autodistrugere. Dacă nu respecti poruncile divine, poți să mori oricând. E foarte periculos să nu iubești și să ataci continuu. Că de ce ataci? Dacă ataci ai un diavol. El atacă. Dacă iubești, faci asta cu îngerul iubirii din tine. Reacționezi pentru că nu iubești. Nu ai credință, nu te-ai lăsat în mâna Lui. Vrei ceva pentru tine. A nu vrea ceva pentru tine, este prezența Domnului. Capacitatea de a renunța la mai multă viață dă sănătatea și fericirea. Renunțarea la a avea mai mult, mai bine, de a ajunge mai sus. Nu a aduna, ci a nu aduna este drumul spre divin. A te mulțumi cu puțin este prezența Lui. Omul materialist are puțină energie, de aceea toate necazurile vin spre el. Păcatul înseamnă fără iubire. Păcatul chinuie sufletul și îi ia din viață. Păcatul este pierderea iubirii. Boala și necazul te blochează să mai păcătuiești. Problemele apar când nu acceptăm umilirea și pierderea. Dacă ești hotărât definitiv să iubești orice ar fi, atunci începe vindecarea sufletului și a viitorului. Bunăstarea și interesul personal cheamă moartea pentru că da afară Iubirea. Omul pentru care mai importantă este bunăstarea și nu iubirea, va suferi. Acolo unde este satisfacție și savoare, iubirea moare și vine moartea. Iubirea

este sacrificiu. Omul caută plăcerea simțurilor, care duce la diabolizare, nu îl vrea pe Dumnezeu care înseamnă jertfă de sine. Când femeia nu îl mai iubește pe bărbat și vrea satisfacții cât mai mari, pierde energie și ea și copiii ei. Fie și numai gândul la plăceri, îți ia din viață. De aceea vin încercările din partea vieții, ca să te ducă spre iubire. Viața te ajută doar să pierzi. Dacă nu iubești mai mult, adică nu te înfrânezi mai mult decât îți faci satisfacții, atunci dorințele tale devin puternice și asta accelerează procesele de autodistrugere. A te înfrâna sau a nu te înfrâna asta face diferența între viață și moarte. Restrângerea și auto limitarea îți dă viață, dar satisfacerea plăcerilor ți-o iau. Nu dori plăcerile vieții și Domnul îți va da totul în dar. Dar nu pierde atenția de la El, adică în toate restrânge-te. Nu e vorba să câștigi tu ceva de la viață. Ci rolul ei este doar să te desprindă, adică să nu câștigi nimic. Atunci pentru ce alergi? Pentru ceva care o să-l pierzi? Stai în poziția de a accepta viața așa cum este fără să inițiezi nimic. Acolo este Dumnezeu. Când nu vrei ceva pentru tine. Când nu te iei în seamă. A iubi este pierderea eului, a nu lua seama la interesul tău, a te opune lui. Opoziția la binele tău este iubirea și Dumnezeu. E foarte important de înțeles asta. Cu cât sunt mai neimportanți, cu atât Domnul este cel mai important. Ca să-L simți pe Dumnezeu trebuie să te lași pe tine în toate. Să slujești, să servești, să te dăruiești orice ar fi, fără așteptări, gratis și degeaba. Trebuie să nu ai interese personale și voia proprie. Să fii ca un fluture în bătaia vântului. Trebuie să trăiești ca suflet divin. Permite lucrurilor să plece de la tine, nu lupta pentru nimic. Fiecare întâmplare este dată de Dumnezeu și rolul ei este să scoată iubirea din tine. Adică îngăduința, înțelegerea, acceptarea, dăruirea. În spatele fiecărei situații este divinul. Toate te învață să iubești. Dacă bărbatul te supără, el face asta ca să te îndrepte spre Dumnezeu, nu ca să-ți facă el rău ție. El te învață Iubirea, ca să o simți și să o